

LÁ THƯ MỤC VỤ

Tháng 9 năm 1982 sau khi được thả ra từ “trại cải tạo” Kinh làng thứ 7 vùng Miệt Thứ U Minh Thượng, tôi về ở nhà với mẹ khoảng hai tháng rồi lên Sài Gòn ở với gia đình ông anh tại Lăng Cha Cả. Lúc đó anh ấy đang chạy Xe Lam nên tôi tình nguyện làm lơ xe cho anh ấy, và cũng nhờ cái nghề lơ xe bắt đắ dĩ này mà tôi có dịp chứng kiến rất nhiều những cảnh đời ở trên hè phố Sài Gòn vào ban sáng, nhất là chứng kiến những người bị đuổi đi vùng kinh tế mới trở về thành phố lang thang trên các vỉa hè kiếm sống ban ngày, nằm vạ vật bất cứ nơi nào để dễ giấc ngủ vào ban đêm. Họ trở thành những người sống vô gia cư, chết vô địa táng dù trước kia họ có nhà cửa đàng hoàng. Và ác độc hơn nữa vì không có hộ khẩu nên những đứa con của họ không được chính quyền cho làm giấy khai sinh, nên dĩ nhiên chúng sẽ không được đi học. Họ trở thành những kẻ lưu vong ngay chính trên mảnh đất mà mình đã sinh ra và lớn lên.

Một buổi sáng trời sương mù tháng 12 năm đó, anh tôi đậu xe dọc đường Lê Văn Duyệt (Cách Mạng Tháng 8) để chờ khách, thì ở góc đường Nguyễn Du (Võ Văn Tần) tôi thấy một người đàn bà mang thai đang từ từ đi ra với những bước đi nặng nhọc vì bụng rất lớn chắc sắp đến ngày sinh. Hình ảnh này ám ảnh tôi suốt ngày hôm đó nên tôi về tôi ngồi viết bài thơ tựa đề “Giòng Kinh Thánh Cho Hôm Nay” xin được trích một số câu như sau:

*Người đàn bà mang thai
Lê những bước chân nặng nhọc
Chiếc áo rách không đủ che tấm thân gầy
Để lộ những mảng da ghẻ chóc
Từng bước từng bước dần xa
Chìm vào trong sương mù buổi sớm*

.....
*Bóng dáng đó chắc anh cũng đã quen
Nhiều và thật nhiều trên mọi miền đất nước
Nhưng mấy ai dám nghĩ đó là Maria thuở trước
Đang cưu mang Đấng Cứu Chuộc trần gian
Nên Chúa vẫn đến với tôi và anh
Trong mọi buồn-vui-sương-khổ của kiếp người
Vì Ngài đã vào đời
Trong một thân xác.*

Những cặp vợ chồng trẻ khi lần đầu tiên có con thì đó là một “tin vui” rất lớn chẳng những cho họ mà còn cho cả bố mẹ hai bên vì sắp có cháu, nhất là đứa cháu đầu tiên. Nhưng nhìn vào người đàn bà vô gia cư lang thang trên vỉa hè hôm đó trong buổi sáng mù sương, tôi chợt tự hỏi không biết người đàn bà ấy khi biết mình có thai trong hoàn cảnh khốn khổ bữa đói bữa no, không nhà, không hộ khẩu đó, đón nhận đứa bé trong bụng mình như một tin vui hay là tin buồn như lời bài hát của Trịnh Công Sơn “*Trẻ thơ ơi, trẻ thơ ơi! Tin buồn từ ngày mẹ cho mang nặng kiếp người*” (Gọi tên Bốn Mùa).

Bài Phúc Âm Chúa Nhật cuối cùng của Mùa Vọng hôm nay tường thuật cho chúng ta chuyện sứ thần Gabriel đến Truyền Tin cho Đức Maria về việc mang thai Chúa Giêsu, Đấng Cứu Thế. Dĩ nhiên đây là một tin vui nhưng đón nhận tin vui này khi mình chưa lấy chồng không phải là chuyện dễ dàng. Biết ăn nói sao đây với bố mẹ hai bên. Biết giải thích sao với vị hôn phu Giuse khi hai người chưa chung sống với nhau? Trăm ngàn suy nghĩ khó khăn và lo lắng khổ tâm. Nên Đức Maria bối rối và thắc mắc là chuyện không có gì ngạc nhiên.

Nhiều vợ chồng trẻ cũng gặp khó khăn tuy không giống như Đức Mẹ nhưng gần tương tự khi đã có hai ba con rồi lại bất ngờ mang thai lúc công việc bấp bênh, sự nghiệp chưa ổn định. Cái khác biệt giữa chúng ta và Đức Mẹ khi đối diện với trường hợp khó xử này là chúng ta thường tìm đến những giải pháp tiêu cực như buồn rầu, trách cứ lẫn nhau hay tệ hơn tìm cách ‘giải quyết cái bào thai không trông đợi’ đó, để rồi sau này hối hận mãi mãi, trong khi đó Đức Maria tuy đắn đo suy nghĩ nhưng rồi tin tưởng phó thác vào quyền năng của Chúa và xin vâng theo thánh ý Chúa và tích cực tham dự vào chương trình của ngài tuy không biết rõ điều gì sẽ xảy ra.

Đêm nay Chúa chào đời với thân xác con người nhờ sự quảng đại của người Mẹ đã xin vâng để cộng tác với chương trình cứu độ của Thiên Chúa. Chúng ta cũng luôn được mời gọi tham dự vào chương trình của Chúa cho phần rỗi của chính chúng ta. Chúng ta có dám chấp nhận hệ lụy để nhập cuộc cùng với Ngài như Đức Maria không?